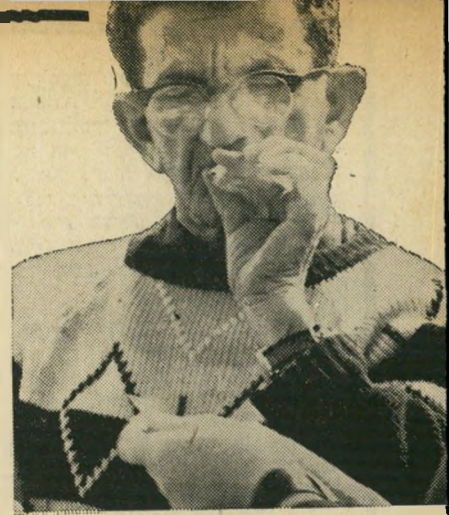

רועה זונות ושמרטף לינדיהן, נווד ולוליינ, הגשים בגיל 53 את חלום חייו - הוא הפך לשחקן קולנוע בסרם 'שראלי' חדש

נוכח ושמו: צ'ין-צ'ין

עומדים לזון אותך למות, גילה הסמל הגרמני לאסיר. אני צריך להביא אותך בפניהם עוד חצי שעה. שש שעות אחרי זה יבצעו את פסק-הדין. האסיר, צעיר שחרחר ורל-בשר, חזותו לא הותירה ספק בדבר יהדותו, החזיר קלות. אך מיד חזר והשתלט על עצמו. ממחבוא סודי בקרעי מעילו שלף שטר כסף גדול: "תבקש מהסרן שיסכים לראות אותי, ביקש מהסמל ומסר לו את השטר. הסמל יכול היה כמובן לקחת את הכסף — ולא לעשות דבר. היתה זו שנת 1943, באוקראינה הכבושה על-ידי הנאצים.

אולם ההימור עלה יפה: נראה שהסמל היה גוי ישרי. עשר דקות אחריכן כבר ניצב האסיר בפני הסרן הנאצי — מפקדו של בית-דין שדה שעמד לשפוט את האסיר הוך דקות ספורות באשמת בריחה מעבודת כפייה.

"אדוני, פנה האסיר אל הקצין. גורלי הרי נחרץ, ואני יודע שאני עומד למות עוד כמה שעות. כאלם ההולך למות, אבקש שתשמע אותי. רק חמש דקות." הסרן ניאות. הצעיר השחרחר הישיר את מבטו בעיניו ושאל בקול שקט: "אדוני תקוללי?"

"כן." ענה הקצין המופתע. "תראה אדוני," המשיך האסיר, אני בעצם אדם מת. אבל המלחמה נמשכת. מחר תהיה אתה בשרה הקרב. אתה יכול לייחרג באלף ואחת מיתות משונות. ואז תעמוד בשערי השמיים. תצטרך לתת דין וחשבון מה עשית שם למטה. ואז תצטרך להודות שהרגת ילד צעיר, חף-מפשע, בן להורים ואח לשלוש אחיות. האם תישא את זה על מצפונך כשתצא מול האוייב? התסתכן במשפטו של אלוהים? האם אתה מוכן לכך, אדוני?" שניות ממושכות שררה הדממה בחדר. אחריהן, ללא מילה, שילח הסרן את האסיר מעל פניו.

הצי שעה מאוחר יותר גילה האסיר שההימור המסורף שלו הצליח: במקום למות, הוא נידון לשלוש שנות מאסר.

טלפון - שאינו

עשרים ושבע שנים מאוחר יותר ניצב אותו צעיר, אנדרי לבנברג, מול מצלמות הקולנוע באולפני הסיטרה בהרצ' ליה, כשהוא ממלא תפקיד בסרטו ההולך ונוצר של הבמאי הצעיר בועז זיידסון, בהשתתפות אורי זוהר ואריק איינשטיין — השבול. ללבנברג היתה זו הגשמת חלום חייו.

אולם מנקודת-ראות כרונולוגית גרידא, היתה זו פשוט הקריירה האחרונה בשלשלת חייו גדושי הקריירות של לבנברג — שאיש, אגב, באולפני הסיטרה אינו מכיר בשמו אלא רק בכינויו, צ'ין-צ'ין. שכן לבנברג-צ'ין-צ'ין הספיק להיות כבר בזמנו רועה-זונות, שמרטף לילדיהן של זונות, קלפן ומחלק-קלפים במועדונים. כל זאת — בארץ. בהונגריה מולדתו, היה בתחילתו לה מלצר, עד שדבק בחייך הבמה. הוא הפך לליצן ולוליינ בקירקס הגדול של

דרך ארוכה עבר צ'ין-צ'ין עד שהגיע למצבו הנוכחי, בו אין הוא מוכן להתחלף אפילו עם ראש הממשלה. נקודת-השיא בקריירה המגוונת שלו בארץ היתה כאשר שימש באופן רשמי כשמרטף לילדיהם של זונות תל-אביב, ובאופן קצת פחות רשמי כסרטרן של אימותיהן של הילדים. בשביל מה את חושבת אני נמצא פה היום — בשביל ה-400 ל"י העלוברות לתודש? נזכר צ'ין צ'ין בימים הטובים. אני יכול אפילו היום להרוויח פי עשר בחוץ."

איך? מסביר צ'ין-צ'ין: "תראי, אם אני מתישב אפילו היום על ספסל ליד מוגרבי, הגברים יבואו אלי כמו דבורים לרבש. כי הם יודעים שאצלי יש הכתובות הכי טובות והמהימנות של בחורות. אני לא מתבייש במה שהייתי. מה יש להתבייש כשאדם מרויח 80-90 ל"י ליום? כל גבר שהיה בא לקבל ממני כתובת, היה משלם לי שלוש ל"י. מלבד זאת הייתי מקבל עשר ל"י מהזונה עבור כל קליינט. או תעשי חשבון: מספיק שישה, שבעה קליינטים כאלה ויש לי קרוב למאה לירות. והמשטרה אף פעם לא תפסה אותי, כי אני הייתי עובד בחוכמה. לא התיישבתי בבית-קפה על אספרסו, כמו שאר הסר-סורים בסביבה. בגלל שאז המשטרה מיד היתה חושדת בטיפוס כמוני הייתי במקום זה מתיישב על ספסל על יד מוגרבי. מי יחשוד בקבצן עובד כמוני? אבל הקליינטים כבר ידעו מה אפשר להשיג אצלי. אני גם השתדלתי למסור את הכתובות רק לקליינטים רציניים, ועבדתי עם בחורות שאפשר לסמוך עליהן שלא תמסורנה עלי למשטרה כשיתפסו אותן. וככה עברו דרך הימים שלי אלפי לירות לחודש."

חביבים של ילדי הפרוצות

כל צ'ין-צ'ין לא ראה כל ברכה בחייוהי הגדולים. הוא היה קלפן מושבע, ואת מה שהרוויח מסרסרות ביום, הפי סיוו במועדוני-קלפים בלילה. "בכסף הזה אין ברכה", הוא אומר, "בא בקלות — והולך בקלות. הוא מוביל רק למקום אחד — לבית-הסוהר." צ'ין-צ'ין מאושר היום ב-400 הל"י שהוא מקבל תמורת עבודתו כחצרן באולפנים: "עכשיו אני חלק מהחברה, לא בחוץ. אני מרגיש טוב." הוא אומר בגאווה. "אני לא מתפש כסף או כבוד, רק שקט בנושמה. מה שלי כואב, אי-אפשר לכתוב על נייר. ביהוד המשחק נותן לי שלוה ומסרה בחיים. תמיד רציתי את זה."

צ'ין-צ'ין גם קורא הרבה — את הקסלי וקאנו, לא פחות ולא יותר: "אני נמצא הזמן כבר קרוב לשנה", הוא מספר, "ובמצא הוון הוה שכחתי כמעט מכל מה שעבר עלי. יש לי כוח מחדש לחיות." חייו של צ'ין-צ'ין, יש להודות, דרשו הרבה כוח. הוא שימש כעוזרת בית ומשרת לנשות העולם התחתון. היה העוזרת וה שמרטף של הפרוצה הידועה אתי לה-דוס, שנהגה בו לפי שגיונותיה — פעם בכפפות

באור הזרקורים

שעתו הגדולה של צ'ין-צ'ין, מול המצלמה באולפני ההסרטה בהרצליה, בסצנה מתוך הסרט החדש השבילול, אשר אותו מביים הבמאי בועז זיידסון, בהשתתפות אורי זוהר והומר אריק איינשטיין. צריך לראותו כדי להאמין בחייו: הוא עומד שם בפתח הצריף, לבוש בסווד צבעוני ומגפיי-גומי מקושטים בפרוזה, כולך מודשן עונג מהכבוד שנפל בחלקו. הוא כוכב: עיתונאים מראיינים אותו, שמו מופיע בעיתונים לצד שמם של אריק איינשטיין ואורי זוהר ושאר גדולי עולם הבידור. רוחו טובה עליו. הוא פונה בחיך אל צורי זרון, תפאורן בעל שם בטלויזיה: "עוד שני סרטים ואתה תעבוד אצלי", הוא אומר לו. "בהחלט, ואני מקהה שתשלם לי טובה" עונה דורי.

בתוך הצריף פנימה המראה לא פחות מדכא: שולחן-עץ וכיסאות שבורים. את המיטה אי-אפשר לראות כלל. היא מכוסה באחד מקירות הצריף שהתמוטט. בפניה אחרת — בגדים, סירים, וחפצים שונים. ומעל לכל ערימות הגרוטאות, ניצב באווה טלפון שחור ומבריק — שאינו מחובר לשום מקום. הטלפון הזה, בעצם, הוא המאפיין הי קלאסי של צ'ין-צ'ין. שכן, אצלו, הדמיון הוא המשלים את מה שחסר לו במציאות, האכזרית לעיתים.

שלוש ל"י מהקליינט. עשר מהזונה

צ'ין-צ'ין נפנה אל כתבת העולם הי זרה: "אני אף פעם לא אגרש עיתונאים, אפילו אם אהיה גדול כמו השחקן האמריקאי פרנק סינטרה. מעודד לדעת."